

MINISZTERI LEVÉL:

A Titanic emlékbélyeg kibocsátására

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sajnos a mai napon munkám Oroszországba szólít. Mégis engedjék meg, hogy ezen a rendhagyó megemlékezésen néhány gondolatot megosszak Önökkel.

Egy különleges bélyeg megjelenése mindig ünnep. A bélyeggyűjtők úgy tudják, hogy csak az a dolog, csak az az esemény számít valamit, ami már valahol, valamikor megjelent bélyegen. Ezen nem változtat az sem, hogy a villanypostán elküldött elektronikus levelekre már nem ragasztunk bélyeget. Ezen semmi sem változtat.

Régi igazság: nem érdemes vitatkozni a bélyeggyűjtőkkel.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

100 esztendővel ezelőtt az emberiség egy nagyszerű korszakát élte. Töretlenül hitt a technikai fejlődés nagyszerűségében. Abban, hogy a technika segítségével minden kérdésre meg tudjuk találni a válaszokat és a megoldásokat.

Nagyszüleink gyönyörködtek a szikratávíró és a gyorsjáratú gőzösök által összezsugorított távolságokban, a repülőgép által meghódított levegőben, a tengeralattjárók által bejárt érintetlen mélységekben. A fejlődés nagyszerű jelképe volt a Titanic. A Titanic, amelyről a korabeli reklámok azt hirdették, hogy elsüllyeszthetetlen.

Nos, a Titanic katasztrófája egyszer s mindenkorra intő jelül szolgált mindenki számára: nem csak a technika számít, hanem az ember, aki kezeli és használja a technikát.

A Titanic katasztrófájának története ismert. Ismerjük, hogy mely mulasztások vezettek a végzetes hajótöréshez: a veszély lebecsülése, a vetélytársak mindenáron való túlszárnyalásának vágya. Hiába vezették az utasok menekítését bátor férfiak – de nem volt elégséges számú mentőcsónak. Hiába adta le a szikratávíró mindenfelé az éles helyzetben először használt S.O.S. vészjelzést, a Carpathián kívül nem volt hajó, ami vehette volna – hiszen nem volt távírász szolgálatban máshol.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Titanic történetének végső felvonásában főszereplővé lépett elő a Carpathia és annak legénysége. Sokan köszönhetik az életüket a hajóorvosnak, Lengyel Árpádnak. Ezt fejezi ki az a bélyegblokk is, amit ma a Magyar Posta útjára bocsát.

Lengyel Árpád emberek mentésére tette fel az életét, mindennap harcban állt a balesetekkel és a halállal, az emberi szenvedéssel. Mindennap, minden percben készen állt arra, hogy segíthessen. Így irányíthatta a Titanic 705 hajótöröttének mentését, feladatát fényesen oldva meg. Nevét ezért kapta szárnyra a világhír, de hivatásához hűséges volt minden időben. A világégés alatt a csatatereken sebesült honvédeinket mentette. Katonai szolgálatát egy, a legmodernebb elvek alapján berendezett és megszervezett kórházvonal parancsnokaként fejezte be. Tetteit egyebek mellett Signum Laudis-szal és Károly csapatkereszttel ismerték el. A háború után orvosként rendkívül sokat tett az elsősegélynyújtás ismereteinek terjesztéséért – és természetesen gyógyított.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Titanic katasztrófája, a Carpathia és Lengyel Árpád története arra figyelmeztet bennünket, hogy a technika mellett mindig az ember számít. Az ember számít, aki elvégzi a munkáját, a hozzá szükséges elkötelezettséggel, felelősséggel. Az ember számít, aki megteszi, amit kell a hétköznapiakban, és megteszi akkor is, amikor az idők valami nagy dolgot követelnek tőle.

Nagyszerű tudnunk, hogy ma is vannak olyanok egyebek mellett a Magyar Honvédség kötelékében, akik szó szerint minden pillanatban készen állnak arra, hogy a hazánkat fenyegető különféle veszélyeket elhárítsák, és ha kell, emberéleteket mentsenek. Titokban azt remélem, hogy ők is egyre többször szerepelnek majd különböző bélyegeken.

Tisztelettel köszönti Önöket:

Hende Csaba

Magyarország honvédelmi minisztere